ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

15. dubna 2010 *

Ve věci C-511/08,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Bundesgerichtshof (Německo) ze dne 1. října 2008, došlým Soudnímu dvoru dne 25. listopadu 2008, v řízení

Handelsgesellschaft Heinrich Heine GmbH

proti

Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, C. Toader (zpravodajka), C. W. A. Timmermans, P. Kūris a L. Bay Larsen, soudci,

* Jednací jazyk: němčina.

generální advokát: P. Mengozzi,
vedoucí soudní kanceláře: R. Şereş, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. října 2009,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV K. Haasem, Rechtsanwalt,

– za německou vládu M. Lummou a S. Unzeitig, jako zmocněnci,

– za španělskou vládu J. Rodríguez Cárcamem, jako zmocněncem,

– za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,

– za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem a H. Almeida, jako zmocněnci,

– za Komisi Evropských společenství W. Wilsem a H. Krämerem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 28. ledna 2010,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce druhé věty a čl. 6 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES ze dne 20. května 1997 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených na dálku (Úř. věst. L 144, s. 19; Zvl. vyd. 15/03, s. 319).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Handelsgesellschaft Heinrich Heine GmbH (dále jen „společnost Handelsgesellschaft Heinrich Heine“) a Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen eV (dále jen „sdružení Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen“) týkajícího se požadavku, aby spotřebitelé, kteří uzavřeli smlouvy na dálku, uhradili v případě odstoupení od smlouvy náklady na dopravu zboží.

Právní rámec

Právní úprava Unie

3 Čtvrtý bod odůvodnění směrnice 97/7 uvádí:

„vzhledem k tomu, že zavádění nových technologií zvyšuje počet způsobů, jakými mohou spotřebitelé získávat informace o nabídkách kdekoli ve Společenství a zadávat objednávky; že některé členské státy již přijaly rozdílná nebo odchylná opatření na ochranu spotřebitelů v případě prodeje na dálku, která měla nežádoucí dopad na soutěž mezi podniky na vnitřním trhu; že je proto nutné zavést na úrovni Společenství minimální soubor společných pravidel v této oblasti."

4 Čtrnáctý bod odůvodnění zmíněné směrnice zní takto:

„vzhledem k tomu, že spotřebitel nemá před uzavřením smlouvy možnost výrobek skutečně vidět nebo se ujistit o charakteru poskytované služby; že nestanoví-li tato směrnice jinak, mělo by existovat ustanovení o právu odstoupit od smlouvy; že nemá-li mít toto právo pouze formální charakter, pak náklady, které nese při uplatnění práva odstoupit od smlouvy spotřebitel, musí být omezeny na skutečně vynaložené náklady spojené s vrácením zboží; že právo odstoupit od smlouvy nesmí mít právní účinky na práva spotřebitelů podle vnitrostátních předpisů, zejména s ohledem na převzetí vadných výrobků a služeb nebo výrobků a služeb neodpovídajících popisu

uvedenému v nabídce takových výrobků a služeb; že je věcí členských států, aby stanovily další podmínky a opatření pro uplatnění práva odstoupit od smlouvy."

5 Článek 4 této směrnice, nazvaný „Předběžné informace", stanoví ve svém odstavci 1:

„Před uzavřením jakékoli smlouvy na dálku musí být spotřebiteli s dostatečným časovým předstihem přístupné následující informace:

[…]

c) cena zboží nebo služeb, včetně veškerých daní;

d) případné náklady na dopravu;

[…]"

6 Článek 6 téže směrnice, nazvaný „Právo odstoupit od smlouvy“, stanoví ve svých odstavcích 1 a 2:

„1. V případě jakékoli smlouvy uzavřené na dálku musí být spotřebiteli poskytnuta lhůta alespoň sedmi pracovních dnů, v rámci které může od smlouvy odstoupit bez sankcí a bez uvedení důvodu. Jedinou platbou, která může být po spotřebiteli požadována, jsou skutečně vynaložené náklady spojené s vrácením zboží.

[…]

2. Uplatnil-li spotřebitel právo odstoupit od smlouvy podle tohoto článku, je dodavatel povinen bezúplatně vrátit částky zaplacené spotřebitelem. Jedinou platbou, jejíž zaplacení může být po spotřebiteli požadováno, jsou skutečně vynaložené náklady spojené s vrácením zboží. Vrácení zboží musí být uskutečněno co nejdříve, nejpozději však do 30 dnů.“

7 Článek 14 uvedené směrnice, nazvaný „Minimální doložka“, stanoví:

„Členské státy mohou v oblasti působnosti této směrnice zavést nebo ponechat v platnosti přísnější ustanovení slučitelná se Smlouvou [o ES] za účelem zajištění vyššího stupně ochrany spotřebitele. Taková ustanovení mohou s náležitým ohledem na Smlouvu obsahovat v případech obecného zájmu zákaz uvádět na trh na jejich území prostřednictvím smluv uzavřených na dálku některé druhy zboží a služeb, zejména léčivých přípravků.“

Vnitrostátní právní úprava

8 Ustanovení § 2 zákona o žalobách na zdržení se jednání v případě porušení práva spotřebitelů a jiných porušeních právních předpisů (Gesetz über Unterlassungsklagen bei Verbraucherrechts- und anderen Verstößen) zní takto:

„1. Proti každému, kdo poruší právní předpisy na ochranu spotřebitele (zákony o ochraně spotřebitele) jinak než za uplatnění nebo doporučení všeobecných prodejních podmínek, může být podána žaloba na zdržení se jednání v zájmu ochrany spotřebitele. Dopustí-li se těchto porušení zaměstnanec nebo zplnomocněná osoba v obchodním podniku, je žaloba na zdržení se jednání opodstatněná i vůči vlastníku tohoto podniku.

(2) Ve smyslu tohoto ustanovení se ‚zákony o ochraně spotřebitele' rozumí zejména

1. ustanovení občanského zákoníku [Bürgerliches Gesetzbuch, dále jen ‚BGB'], která se týkají […] smluv uzavřených na dálku mezi podnikatelem a spotřebitelem […]

[…]"

9 Ustanovení § 312d BGB, nazvaného „Právo na odstoupení od smlouvy a vrácení u smluv uzavřených na dálku“, ve svém odst. 1 uvádí:

„Spotřebitel má v případě smlouvy uzavřené na dálku právo na odstoupení od smlouvy podle § 355. Místo práva na odstoupení může být spotřebiteli u smluv o dodání zboží poskytnuto právo na vrácení podle § 356.“

10 Podle ustanovení § 346 BGB, nazvaného „Účinky odstoupení od smlouvy“:

„(1) V případě, že si smluvní strana ve smlouvě vyhradila právo odstoupení nebo jí takové právo náleží ze zákona, musí být v případě odstoupení vrácena přijatá plnění a vydány získané užitky.

(2) Dlužník je povinen namísto vrácení plnění nebo vydání užitků zaplatit náhradu, jestliže:

1) je vrácení nebo vydání vyloučeno z důvodu povahy toho, co bylo získáno;

2) obdrženou věc spotřeboval, převedl, zatížil, zpracoval nebo přeměnil;

3) obdržená věc se opotřebovala nebo zanikla; opotřebení způsobené užíváním věci k zamýšlenému účelu však není bráno v úvahu.

Stanoví-li smlouva protiplnění, musí být toto protiplnění základem pro výpočet náhrady; má-li být náhrada zaplacena za výhodu vyplývající z poskytnuté půjčky, lze prokázat, že hodnota výhody byla nižší.

(3) Povinnost zaplatit náhradu neexistuje:

1) jestliže se vada opravňující k odstoupení od smlouvy stala zjevnou až během zpracování nebo přeměny věci,

2) v rozsahu, v němž věřitel odpovídá za opotřebení nebo zánik nebo v němž by škoda nastala stejně tak i u něj,

3) jestliže v případě práva na odstoupení od smlouvy ze zákona nastalo opotřebení nebo zánik na straně oprávněné osoby, ačkoliv vynaložila stejnou péči, jakou běžně vynakládá ve vlastních záležitostech.

Jakékoliv další obohacení musí být vydáno.“

11 Ustanovení § 347 BGB, nazvaného „Užívání po odstoupení od smlouvy“, ve svém odst. 2 uvádí:

„Jestliže dlužník věc vrátí, jestliže zaplatí náhradu nebo jestliže povinnost zaplatit takovou náhradu podle § 346 odst. 3 bodů 1 nebo 2 neexistuje, vrátí se mu nezbytné náklady, které vynaložil. Jakýkoli jiný výdaj musí být vrácen, přispěl-li k obohacení věřitele.“

12 Ustanovení § 355 BGB, nazvaného „Právo na odstoupení u spotřebitelských smluv“, stanoví ve svém odst. 1:

„Jestliže zákon přiznává spotřebiteli právo na odstoupení od smlouvy podle tohoto ustanovení, není vázán svým projevem vůle směřujícím k uzavření smlouvy, pokud jej odvolal ve stanovené lhůtě. Odstoupení od smlouvy nemusí obsahovat odůvodnění a musí být dáno na vědomí prodávajícímu ve lhůtě dvou týdnů buď písemně nebo vrácením věci; k dodržení lhůty postačí včasné odeslání.“

13 Ustanovení § 356 BGB, nazvaného „Právo na vrácení v rámci spotřebitelských smluv“, stanoví ve svém odst. 1:

„Jestliže to právní předpisy výslovně povolují, právo odstoupit od smlouvy stanovené v § 355 může být ve smlouvě nahrazeno neomezeným právem na vrácení, jestliže je smlouva uzavřena na základě prodejního prospektu. Za tímto účelem je třeba, aby byly splněny následující podmínky:

1. prodejní prospekt musí obsahovat jasné informace o právu na vrácení,

2. spotřebitel se mohl podrobně seznámit s prodejním prospektem v nepřítomnosti podnikatele a

3. spotřebiteli je právo na vrácení přiznáno písemnou formou."

14 Ustanovení § 357 BGB, nazvaného „Právní následky odstoupení od smlouvy a vrácení", stanoví:

„(1) Na právo na odstoupení od smlouvy a na vrácení se přiměřeně uplatní, není-li stanoveno jinak, zákonná ustanovení o odstoupení od smlouvy. Ustanovení § 286 odst. 3 se přiměřeně uplatní ohledně povinnosti vrácení plateb podle tohoto ustanovení; běh lhůty v něm stanovené počíná prohlášením spotřebitele o odstoupení od smlouvy nebo o vrácení. Lhůta týkající se povinnosti spotřebitele vrátit plnění přitom počíná běžet odesláním tohoto prohlášení a lhůta týkající se povinnosti prodávajícího vrátit plnění počíná běžet doručením tohoto prohlášení.

[…]

(3) Spotřebitel má odchylně od § 346 odst. 2 první věty bodu 3 povinnost uhradit náhradu za zhoršení stavu věci, k němuž došlo v důsledku započetí jejího obvyklého

užívání, pokud byl o této možnosti písemně informován nejpozději v okamžiku uzavření smlouvy, a pokud mu bylo sděleno, jak se může této povinnosti vyhnout. To neplatí, pokud bylo zhoršení věci způsobeno výlučně jejím přezkoušením. Ustanovení § 346 odst. 3 první věty bodu 3 se nepoužije, byl-li spotřebitel řádně poučen o svém právu odstoupit od smlouvy nebo dozvěděl-li se o něm jiným způsobem.

(4) Další nároky neexistují.“

15 Ustanovení § 448 BGB, nazvaného „Náklady na dopravu a srovnatelné náklady“, uvádí ve svém odst. 1:

„Prodávající nese náklady za dodání věci, kupující náklady za převzetí a odeslání věci do jiného místa, než je místo plnění.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

16 Handelsgesellschaft Heinrich Heine je společnost specializovaná na zásilkový prodej. Všeobecné prodejní podmínky této společnosti stanoví, že spotřebitel nese za dopravu paušální částku 4,95 eur. V případě odstoupení od smlouvy si dodavatel tuto částku ponechá.

17 Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen, sdružení spotřebitelů založené podle německého práva, podalo proti společnosti Handelsgesellschaft Heinrich Heine žalobu na zdržení se jednání domáhající se toho, aby v případě odstoupení od smlouvy od spotřebitelů nepožadovala náklady na dopravu zboží.

18 Soud prvního stupně návrhu sdružení Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen vyhověl.

19 Odvolání, které proti tomuto rozsudku podala společnost Handelsgesellschaft Heinrich Heine, Oberlandesgericht Karlsruhe zamítl.

20 Bundesgerichtshof, kterému společnost Handelsgesellschaft Heinrich Heine předložila opravný prostředek „Revision", konstatuje, že německé právo kupujícímu výslovně nepřiznává žádné právo na vrácení nákladů na dopravu objednaného zboží.

21 Podle tohoto soudu, pokud by však směrnice 97/7 měla být vykládána tak, že brání tomu, aby náklady na dopravu zboží nesl spotřebitel, který odstoupí od smlouvy, musela by být relevantní ustanovení BGB vykládána způsobem, který je v souladu s touto směrnicí v tom smyslu, že dodavatel je v takovém případě povinen zmíněné náklady spotřebiteli vrátit.

22 Předkládající soud má nicméně za to, že není s to s požadovanou jistotou určit výklad této směrnice, a zejména jejího čl. 6 odst. 1 a 2.

23 Bundesgerichtshof v tomto ohledu předkládá několik argumentů, které by mohly podpořit řešení, podle nějž zmíněná směrnice nebrání takové právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení.

24 Zaprvé by výraz „en raison de l'exercice de son droit de rétractation" („infolge der Ausübung seines Widerrufsrechts") [„z důvodu uplatnění jeho práva odstoupit od smlouvy" – pozn. překladatele: v českém překladu příslušných ustanovení směrnice 97/7 se tento výraz nevyskytuje], obsažený v německé verzi čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce druhé věty a čl. 6 odst. 2 druhé věty směrnice 97/7, mohl naznačovat, že se tato ustanovení týkají pouze nákladů vzniklých při uplatnění práva odstoupit od smlouvy s vyloučením nákladů na dopravu zboží, které již vznikly v okamžiku odstoupení od smlouvy. Ostatní jazykové verze této směrnice, zejména anglická a francouzská verze, mohou takový výklad podporovat.

25 Zadruhé čl. 6 odst. 2 první věta uvedené směrnice nevylučuje, že by v případě odstoupení od smlouvy dodavatel získal kompenzaci hodnoty plnění užitých spotřebitelem, která nemohou být nahrazena *in natura*. S uvedeným článkem je tedy slučitelné připustit, že doprava zboží je plněním, na základě kterého spotřebitel musí dodavateli jako náhradu vrátit hodnotu do výše nákladů na dopravu a že povinnost vrácení dodavatele je proto přiměřeně snížena.

26 Zatřetí není jisté, že cíl ochrany spotřebitele, který je uveden zejména ve čtrnáctém bodě odůvodnění směrnice 97/7, ukládá vrácení nákladů na dopravu zboží. Při běžném nákupu totiž spotřebitel nese náklady, které vzniknou v důsledku cesty do obchodu, nehledě na čas věnovaný této cestě.

27 Za těchto podmínek se Bundesgerichtshof rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Mají být ustanovení článku 6 odst. 1 [prvního pododstavce] druhé věty a čl. 6 odst. 2 směrnice [97/7] vykládána v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž mohou být po spotřebiteli požadovány náklady na dopravu zboží také tehdy, když odstoupil od smlouvy?“

K předběžné otázce

Vyjádření předložená Soudnímu dvoru

28 Sdružení Verbraucherzentrale Nordrhein-Westfalen, španělská, rakouská a portugalská vláda, jakož i Komise Evropských společenství mají za to, že ustanovení článku 6 směrnice 97/7 brání vnitrostátní právní úpravě, která dodavateli umožňuje požadovat po spotřebiteli náklady na dopravu zboží v případě, že tento spotřebitel uplatní své právo odstoupit od smlouvy.

29 Výraz „částky zaplacené spotřebitelem“ obsažený v čl. 6 odst. 2 první větě směrnice 97/7 je především třeba vykládat široce, aby zahrnul veškerá finanční plnění spotřebitele vůči dodavateli v rámci provádění smlouvy, včetně nákladů na dopravu zboží.

30 Dále pak čl. 6 odst. 1 a 2 zmíněné směrnice stanoví, že jedinou platbou, která může být po spotřebiteli, který uplatnil právo odstoupit od smlouvy, požadována, jsou skutečně vynaložené náklady spojené s vrácením zboží. V důsledku toho nemohou být po spotřebiteli požadovány ostatní náklady, zejména ty, které jsou spojeny s dopravou zboží.

31 Konečně musí být spotřebiteli vráceny náklady, jež nesl v souvislosti s vedlejším plněním dodavatele, jako je doprava zboží, které po odstoupení spotřebitele od smlouvy nevykazuje žádný zájem, pokud jde o ochranu spotřebitele před riziky vyplývajícími z praktické nemožnosti prohlédnout si zboží před uzavřením kupní smlouvy uzavřené na dálku.

32 Německá vláda naopak uvádí, že ustanovení čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce druhé věty a čl. 6 odst. 2 směrnice 97/7 musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, podle níž mohou být po spotřebiteli požadovány náklady na dopravu zboží v případě, že uplatnil své právo odstoupit od smlouvy.

33 Zmíněná vláda v podstatě tvrdí, že směrnice 97/7 neupravuje to, kdo ponese náklady na dopravu v případě, že spotřebitel odstoupí od smlouvy. To, kdo tyto náklady ponese, tudíž spadá pod „další podmínky a opatření pro uplatnění práva odstoupit od smlouvy“, jejichž stanovení je věcí členských států podle čtrnáctého bodu odůvodnění zmíněné směrnice.

34 Německá vláda má za to, že vrácení „částek zaplacených“ spotřebitelem ve smyslu čl. 6 odst. 2 první věty zmíněné směrnice se týká pouze hlavních plnění, zejména pak ceny zaplacené spotřebitelem.

35 Směrnice 97/7 rozlišuje náklady požadované „z důvodu uplatnění“ práva odstoupit od smlouvy, které vznikly v souvislosti s uplatněním tohoto práva, od ostatních nákladů vzniklých v důsledku uzavření nebo provádění smlouvy. V tomto ohledu se čl. 6 odst. 2 druhá věta této směrnice týká pouze nákladů vzniklých při uplatnění práva odstoupit od smlouvy, zatímco režim, který se použije na ostatní náklady vzniklé v souvislosti se smlouvou, není zmíněnou směrnicí harmonizován. Náklady na dopravu přitom vznikají dříve a nezávisle na uplatnění práva odstoupit od smlouvy. To, kdo ponese tyto náklady, se tudíž řídí vnitrostátním právem každého členského státu.

36 Co se týče cílů sledovaných článkem 6 směrnice 97/7, německá vláda uvádí, že cílem tohoto článku je nepochybně vyvážit nevýhodu, která vyplývá z toho, že spotřebitel nemůže zkoumat zboží před uzavřením smlouvy. Tyto cíle však nijak nenaznačují, že by bylo možné úplné nové uspořádání smluvního vztahu.

37 Kromě toho skutečnost, že spotřebitel nese náklady na dopravu, mu nemůže bránit v uplatnění jeho práva odstoupit od smlouvy. Na jedné straně je totiž před uzavřením smlouvy informován o výši těchto nákladů. Na druhé straně je rozhodnutí odstoupit od smlouvy nezávislé na existenci těchto nákladů, neboť již vznikly.

Odpověď Soudního dvora

Úvodní poznámky

38 Na úvod je třeba připomenout, že ze čtvrtého bodu odůvodnění směrnice 97/7 vyplývá, že jejím cílem je zavést na úrovni Evropské unie minimální soubor společných pravidel v oblasti smluv uzavřených na dálku.

39 Článek 6 odst. 1 první pododstavec první věta zmíněné směrnice konkrétně přiznává spotřebiteli právo odstoupit od smlouvy, jež může ve stanovené lhůtě uplatnit bez sankcí a bez uvedení důvodu.

40 Co se týče právních následků odstoupení od smlouvy, čl. 6 odst. 2 první a druhá věta směrnice 97/7 stanoví, že „je dodavatel povinen bezúplatně vrátit částky zaplacené spotřebitelem. Jedinou platbou, jejíž zaplacení může být po spotřebiteli požadováno, jsou skutečně vynaložené náklady spojené s vrácením zboží".

41 Ze čtrnáctého bodu odůvodnění této směrnice nicméně vyplývá, že harmonizace právních následků odstoupení od smlouvy není úplná, a tudíž je věcí členských států, aby „stanovily další podmínky a opatření pro uplatnění práva odstoupit od smlouvy".

K výkladu výrazu „částky zaplacené spotřebitelem"

42 Ve věci v původním řízení vyvstala otázka, zda pod čl. 6 odst. 1 a 2 směrnice 97/7 spadají náklady na dopravu zboží v případě, že spotřebitel uplatní své právo odstoupit od smlouvy, anebo zda je naopak věcí členských států určit, kdo ponese tyto náklady.

43 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že znění čl. 6 odst. 2 první věty zmíněné směrnice ukládá dodavateli v případě, že spotřebitel odstoupí od smlouvy, obecnou povinnost

vrácení, která se týká všech částek zaplacených spotřebitelem na základě smlouvy, bez ohledu na důvod jejich platby.

44 Na rozdíl od toho, co tvrdí německá vláda, ze znění ustanovení článku 6 směrnice 97/7 ani z jejich celkové systematiky nevyplývá, že by výraz „zaplacené částky" měl být vykládán tak, že se týká pouze ceny zaplacené spotřebitelem, s vyloučením nákladů, které nese.

45 Směrnice 97/7 totiž podle svého článku 4 rozlišuje mezi cenou zboží a náklady na dopravu pouze co se týče informací, které dodavatel zpřístupní spotřebiteli před uzavřením smlouvy v souladu s článkem 4 této směrnice. Naopak, co se týče právních následků odstoupení od smlouvy, uvedená směrnice takové rozlišení neprovádí, a vztahuje se tedy na všechny částky, které spotřebitel zaplatil dodavateli.

46 Tento výklad je potvrzen i samotnou formulací výrazu „[j]edinou platbou, která může být po spotřebiteli požadována", který je ve druhé větě zmíněného odstavce 2 použit k označení „skutečně vynaložených nákladů spojených s vrácením zboží." Jak uvedl generální advokát v bodě 32 svého stanoviska, výraz „[j]edinou platbou" vyžaduje striktní výklad tohoto ustanovení a přiznává této výjimce vyčerpávající charakter.

47 Z předchozího tudíž vyplývá, že výraz „částky zaplacené" obsažený v čl. 6 odst. 2 první větě směrnice 97/7 se vztahuje na všechny částky zaplacené spotřebitelem k pokrytí nákladů vzniklých v souvislosti se smlouvou, s výhradou výkladu čl. 6 odst. 2 druhé věty této směrnice, který je třeba uplatnit.

K výkladu výrazu „z důvodu uplatnění jeho práva odstoupit od smlouvy“

48 Jak bylo připomenuto v bodě 35 tohoto rozsudku, německá vláda rovněž tvrdí, že výraz „z důvodu uplatnění práva odstoupit od smlouvy“ [pozn. překladatele: tento výraz se v českém překladu příslušných ustanovení směrnice 97/7 nevyskytuje], obsažený v čl. 6 odst. 1 prvním pododstavci druhé větě a čl. 6 odst. 2 druhé větě směrnice 97/7, se týká nikoli veškerých nákladů, které musí nést spotřebitel, ale pouze těch, které vykazují spojitost s uplatněním práva odstoupit od smlouvy. Zmíněná ustanovení tudíž upravují pouze náklady způsobené odstoupením od smlouvy.

49 Na úvod je třeba konstatovat, že v některých jazykových verzích lze znění čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce druhé věty a čl. 6 odst. 2 druhé věty zmíněné směrnice vykládat tak, že se týká pouze nákladů vzniklých při uplatnění práva odstoupit od smlouvy, a tímto odstoupením způsobených, anebo tak, že se týká všech nákladů, které vznikly na základě uzavření či provádění smlouvy nebo odstoupení od ní, a které může nést spotřebitel v případě, že uplatní své právo odstoupit od smlouvy

50 Jak uvedl generální advokát v bodě 41 svého stanoviska, i když německá, anglická a francouzská verze směrnice 97/7 užívají výraz „infolge“, „because of“ a „en raison de“, jiné jazykové verze téže směrnice, zejména španělská a italská verze, podobný výraz neužívají, ale odkazují pouze na spotřebitele, který uplatní své právo odstoupit od smlouvy.

51 Podle ustálené judikatury nutnost jednotného výkladu směrnic Unie vylučuje, aby byl text ustanovení v případě pochybností zvažován samostatně, a naopak vyžaduje, aby byl vykládán a používán ve světle verzí v jiných úředních jazycích (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 2. dubna 1998, EMU Tabac a další, C-296/95, Recueil, s. I-1605, bod 36; ze dne 17. června 1998, Mecklenburg, C-321/96, Recueil, s. I-3809, bod 29;

ze dne 20. listopadu 2008, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading, C-375/07, Sb. rozh. s. I-8691, bod 46, jakož i ze dne 10. září 2009, Eschig, C-199/08, Sb. rozh. s. I-8295, bod 54). Krom toho v případě rozdílů mezi různými jazykovými verzemi textu Unie musí být dotčené ustanovení vykládáno podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž část tvoří (viz rozsudky ze dne 9. března 2000, EKW a Wein & Co, C-437/97, Recueil, s. I-1157, bod 42; ze dne 4. října 2007, Schutzverband der Spirituosen-Industrie, C-457/05, Sb. rozh. s. I-8075, bod 18, jakož i ze dne 9. října 2008, Sabatauskas a další, C-239/07, Sb. rozh. s. I-7523, bod 39).

52 Je třeba konstatovat, že výklad čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce druhé věty a čl. 6 odst. 2 druhé věty směrnice 97/7, podle něhož se tato ustanovení týkají všech nákladů vzniklých při uzavření a provádění smlouvy, jakož i při odstoupení od ní, a které může nést spotřebitel v případě, že uplatní své právo odstoupit od smlouvy, odpovídá celkové systematice a účelu této směrnice.

53 Jednak je totiž tento výklad podpořen skutečností, že i v jazykových verzích směrnice 97/7, které v jejím článku 6 užívají výraz „z důvodu" nebo jakýkoli jiný podobný výraz, zmiňuje čtrnáctý bod odůvodnění této směrnice náklady, které spotřebitel nese „při uplatnění práva odstoupit od smlouvy". Z toho vyplývá, že naproti tomu, co tvrdí německá vláda, se čl. 6 odst. 1 první pododstavec druhá věta a čl. 6 odst. 2 druhá věta této směrnice týká všech nákladů vzniklých v souvislosti se smlouvou, a nikoliv pouze nákladů vzniklých při uplatnění práva odstoupit od smlouvy, a tímto odstoupením způsobených.

54 Dále pak co se týče cíle článku 6 směrnice 97/7, je třeba zdůraznit, že čtrnáctý bod jejího odůvodnění uvádí, že zákaz požadovat po spotřebiteli v případě, že odstoupí od smlouvy, nést náklady vzniklé v souvislosti se smlouvou, má za cíl zajistit, aby

právo odstoupit od smlouvy zaručené touto směrnicí nemělo „pouze formální charakter“ (viz v tomto ohledu rozsudek ze dne 3. září 2009, Messner, C-489/07, Sb. rozh. s. I-7315, bod 19). Jelikož má tak zmíněný článek 6 jasně za cíl neodrazovat spotřebitele od uplatnění jeho práva odstoupit od smlouvy, odporoval by zmíněnému cíli výklad tohoto článku v tom smyslu, že opravňuje členské státy k tomu, aby v případě takového odstoupení od smlouvy umožnily, aby náklady na dopravu nesl tento spotřebitel.

55 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 6 odst. 1 první pododstavec druhá věta a čl. 6 odst. 2 druhá věta zmíněné směrnice opravňuje dodavatele k tomu, aby po spotřebiteli v případě, kdy tento spotřebitel odstoupí od smlouvy, požadoval pouze skutečně vynaložené náklady spojené s vrácením zboží.

56 Pokud by náklady na dopravu musel rovněž nést spotřebitel, pak by taková povinnost, která by mohla spotřebitele odradit od uplatnění jeho práva odstoupit od smlouvy, odporovala samotnému cíli článku 6 směrnice, jak byl připomenut v bodě 54 tohoto rozsudku.

57 Kromě toho by taková povinnost nést náklady na dopravu mohla zpochybnit vyvážené rozdělení rizik mezi účastníky smluv uzavřených na dálku, jelikož by spotřebitel musel nést veškeré náklady spojené s dopravou zboží.

58 Mimoto skutečnost, že spotřebitel byl před uzavřením smlouvy informován o částce nákladů na dopravu, není s to odstranit odrazující povahu, již by mělo požadování těchto nákladů po spotřebiteli na uplatnění jeho práva odstoupit od smlouvy.

59 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je na položenou otázku třeba odpovědět tak, že čl. 6 odst. 1 první pododstavec druhá věta a čl. 6 odst. 2 směrnice 97/7 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která dodavateli umožňuje, aby ve smlouvě uzavřené na dálku požadoval po spotřebiteli náklady na dopravu zboží v případě, že tento spotřebitel uplatní své právo odstoupit od smlouvy.

K nákladům řízení

60 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Článek 6 odst. 1 první pododstavec druhá věta a čl. 6 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES ze dne 20. května 1997 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených na dálku musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která dodavateli umožňuje, aby ve smlouvě uzavřené na dálku požadoval po spotřebiteli náklady na dopravu zboží v případě, že tento spotřebitel uplatní své právo odstoupit od smlouvy.

Podpisy.